

Vedkommende kan jo ikke sætte det igenem, som vi ønsker, det har vi ikke Magt til; men jeg vil konstatere, at medens Ministeren er villig til Forhandling om det Spørgsmaal, som her er rejst, lader hans Parti til at være ganske uvilligt dertil.

Vejstrup: Jeg synes, at den ærede sidste Taler ikke skulde indlade sig paa at konstatere noget, som i Virkeligheden ikke passer. Naar den højtærede Minister udtrykkelig gjorde opmærksom paa, hvor mange Vanskeligheder der var ved at komme ind paa en Forhandling om at forandre de Sæts, som er fastsatte nede i Folketinget, forbavser det mig, at det ærede Medlem kunde udtale sig, som han gjorde. Det er jo en given Sag, at den Omstændighed, at man i Folketinget først efter lange og svære Forhandlinger er naaet til en Overenskomst, gør, at man her oppe i Landstinget maa søge at fremme Lovforslaget saa hurtigt, som det er muligt. Jeg nævnedes udtrykkeligt før, at en hel Del Mennesker er stærkt interesserede i at faa Lovforslaget gennemført saa snart som muligt. Det ærede Medlems første Udtalelse glædede mig derfor, thi naar det ærede Medlem har kunnet tale om, at der skulde være en Divergens mellem den højtærede Ministers og min Opfattelse, maa jeg paa min Side sige, at det forekommer mig rigtignok, at der fremtraadte klart en Divergens mellem det ærede Medlem, der talte som Ordfører for Højre, og det ærede Medlem af Højre . . .

Formanden: Det ærede Medlem mener: det konservative Folkeparti.

Vejstrup: Jeg mener: det konservative Folkeparti, selvfølgelig. Et gammelt Ord siger, at gammel Vane bider bedst, men jeg maa ærligt sige, at naar jeg ikke særlig brugte Benævnelsen: „Folkeparti“, saa er det, fordi det forekommer mig, at Folkeligheden ikke har været stærkt fremme under denne Behandling. Men jeg maa fremdeles anbefale, at man henholder sig til det Forslag, der en Gang er vedtaget i Folketinget, fordi jeg tror, at det er en Nødvendighed, at man bliver derved. Jeg tror ikke, at det er muligt at ændre noget som helst i det.

Den fungerende Finansminister (C. Hage): Som det ærede Medlem med Rette bemærkede, var den Slutning, det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Rottbøll) drog, noget forhastet. Der foreligger ikke her

et Modsætningsforhold mellem Ministeren og det radikale Parti. Det er en Selvfølge, at naar der fra dette Tings Flertal skulde fremkomme Ønske om at optage en Forhandling om en Ændring af Lovforslaget, er Finansministeren ved denne Lejlighed, som han altid er, villig til en Forhandling. Noget helt andet er, om Finansministeren gaar til en saadan Forhandling med Haab om, at der kan komme noget ud af den, og i saa Henseende er jeg af den Opfattelse, at en Forhandling om en Ændring i den angivne Retning vil være haabløs. Den Behandling, der har fundet Sted i Folketinget, og som ganske vist har taget en Del Tid, har ikke været let; der har været mange forskellige Anskuelser, der har maattet bringes til Forsoning, inden det lykkedes at naa et nogenlunde samstemmende Resultat, og under disse Forhandlinger har jeg faaet den overmaade stærke Overbevisning, at et Forsøg paa at sætte Grænsen op over de 3,180 Kr., som nu er vedtaget af Folketinget, vil være forgæves. Derfor maa jeg anse det for Tidsspilde og for unyttigt at ville optage en Forhandling, som efter min bestemte Overbevisning vilde blive resultatløs, og af denne Grund fraraader jeg den. Naar det siges, at Finansministeren har erkendt, at det ikke drejer sig om en Sum, der for Statskassen kan siges at være uoverkommelig, er det en Udtalelse, som jeg gentager, men man kan ikke deraf uden videre drage den Slutning, at naar man er gaaet op fra 5 til 8 Mill. Kr., kan man ogsaa uden Vanskelighed gaa det næste Par Hundrede Tusinde eller 400,000—500,000 Kr. op. Der kommer dog fornuftigvis ved enhver Foranstaltning en Grænse, hvor man standser, og uagtet jeg fuldt ud erkender, at det ikke vilde have nogen afgørende finansiell Betydning for Statskassen, om man strakte sig noget længere i det foreliggende Tilfælde, er Hovedsagen for mig den, at saaledes som Lovforslaget foreligger, betyder det en saa vidtrækkende Indrømmelse overfor Tjenestemændenes Ønsker, at det vilde være Uret, om de ikke paaskønnede den Imødekommen, der her er vist, og det vilde ikke efter min Opfattelse være rigtigt ved Forsøg paa at opnaa endnu mere at forsinke det Tidspunkt, da Udbetalingen af den længe ventede Hjælp kan finde Sted.

Piper: Det har ingenlunde været tilsigtet fra vor Side, at Tidspunktet for Udbetalingen skulde forsinkes noget nævneværdigt ved det Krav, vi har fremsat om